

Bayer Zsolt: A nagy kérdés

2012 július 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Victor Ponta és Robert Fico. A feltámadt kisantant.Ponta csinált „ügyet” Nyir? temetéséb?! A temetés szervezése ugyanis több mint egy éve folyt, a magyar és a román illetékesek mindenben megegyeztek – és akkor jött a kormányváltás.

Jött Ponta, és el?re megígérte, hogy a marosvásárhelyi orvosképzésben nem lesz magyar kar. El?dje, a jobboldali román kormány megteremtette végre azt, ami a világ legtermészetesebb dolga kellene legyen, de jött Ponta, ez a rossz külsej? lókupec, akit?l senki sem venne használt autót, és visszavonta el?dje intézkedését. Nagyon nem is indokolta. Csak. Jött Ponta, és bejelentette, hogy a választójogi törvényt és a közigazgatási beosztást a magyarság kárára fogja átszervezni. S mert ennyi gazemberséget azért mégsem tehetett volna meg szó nélkül, hát ráharapott Nyir? József újratemetésére.

Azóta szó sem esik a magyar kar elvételér?l és egyebekr?l – csak Nyir?r?l. Ponta – aki a saját alkotmánybíróságának döntéseire is magas ívben tesz – boldogan konstatálhatja, hogy az unióban mindezt nyugodtan megteheti.

Fico is megteheti, és mindig is megtehetette. Az EU a füle botját sem mozdította és mozdítja, amikor megfosztják állampolgárságuktól a felvidéki magyarokat. Az EU-t ez nem érdekli, a „m?velt” világ erre nem érzékeny. Erre sem. A „m?velt” világ a „melegolimpia” önmagukat sportolóknak tituláló nyomorultjai miatt aggódik. Hugh Grant meg a magyar médiáért aggódik. Istenem, pedig micsoda remek színész... Milyen kár...

A „m?velt” világ az önimádat büszke hever?jén fekszik. Romulus Augustulus a nyálát folytatja, és még nálánál is fiatalabb fiúkra vágyik. Odoaker pedig készül?dik...

De addig marad Ponta, Fico és a „m?velt” világ. Marad a kisantant. Teljes egyetértésben a „nagy” antanttal. Mint annak idején s mint mindig.

Egyre többször látom, hogy a Monarchia volt a legutolsó menedék.

Nézem a csodálatos Parlamentünket, amely a Monarchia nemzetiségeinek is épült, ahol románok és szlovákok is ültek és felszóltak. S bennünket gyaláztak már akkor is, ott is. S lett bel?lük Ponta meg Fico. Az üres gy?lölet, az igazi ostoba kegyetlenség, a rémiszt? frusztráció és a sz?nni nem akaró b?ntudat miatti engesztelhetetlenség fajtiszta példányai.

S ?velük vannak a hazai „ugyanilyenek”. A kisantant bel? katonái. Jászi Oszkár, Garbai, Linder Béla, Cserny,

Szamuely utódai. És bizony Lukács György „ovisai”. Mind-mind együtt. Nem változik soha semmi sem. Csak a versek feleselnek egymásnak – ugyanarról.

„A romlás vagyok, a hanyatlásvégi Róma:
jönnek a sz?ke és roppant barbárhadak
s a Birodalom únt akrosztikont farag
s stílusát bágyadó alkonyat aranyozza.”

Baudelaire még csak dekadens. Kosztolányi már realista:

„Az önimádat büszke hever?jén
fekszem nyugodtan, s a paplanomra sárgán
hull éji villany, nappali ver?fény.
Füst és kávé között henyélek,
mivel a dolgom, végzetem csak annyi,
hogyan élek.”

A dekadencia és a realizmus között pedig egy befejezett és egy közelg? világháború nyújtózkodik – és a kisantant. Őlik, pusztítják, levágják, meggyalázzák a maradék kis magyar világokat mindenütt, kívül-belül, s minekünk még védekezni sem illend?. S?t: védekezésünk felháborító. Hiszen kérdés csak egy van, s ezt már Illyés is tudta:

„Pusztul a nép - kezdtem. Hangom
elakadt. - A magyarság...
Mit? Magyarok? - hangzott. - Csönd, te
zsidógy?löl?!
– Pusztul a nép... Hallgass! Ne beszélj itt
másról! A kérdés
Egy volt és leszen is: antiszemita vagy-é?”

Illyés sorai 1939-b?l valók. És most tessék csak nyugodtan, higgadtan végiggondolni: lett más kérdés azóta?

Nem lett.

Akkor pedig mondjuk ki végre: ez minekünk nem kérdésünk többé. Eluntuk. A kérdést is és az aljas kérdésbe bugyolált ocsmány állítást is. És a szándékokat, amelyeket szolgál. Eluntuk a kisantantot is. Ideje van önmagunknak végre.

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló

